

bindelse med Virkeligheden, thi derom er jeg dog overbevist, at Forholdene i saa Henseende ikke er værre her i Danmark, end at der ikke vil findes en eneste arbejdsdygtig Mand, der skulde komme til at faa noget i sit Zulefad, og jeg vil opfordre til at spørge enhver garnisoneret Soldat, om han ikke med Glæde gaar hjem til sin Zulegrød den 15de December, jeg er vis paa, man vil faae et Svar, som kan runge. Men det Mærkværdigste er, at disse Behovdelser netop kom fra det ærede Medlem — han mente nemlig, at det var at kaste Jolk paa Gaden —, naar man erindrer, at han har opstillet en Ordning af Garnisonstjenesten, gaaende ud paa, at Mandskabet skulde hjemsendes om Vinteren, for at indkalbes om Sommeren til forfat Garnisonstjeneste. Efter vort Forslag kommer de ganske vist hjem ved Midvintertid, men faaledes at de kunne tage Tjeneste med det Samme, medens det ærede Medlem vil sende dem hjem om Vinteren for at indkalde dem om Sommeren igjen, og under saadanne Vilkaar er det muligt, skjøndt jeg ikke tror det, at der kan være Jolk, som ville have ondt ved at faae midlertidig Tjeneste. Jeg kan forøvrigt ikke forstaa hele denne Tankegang anderledes end under den Forudsætning, at det ærede Medlems hele Stilling og Standpunkt er blevet fulstændig culbuteret ved dette fremkomne Lovforslag, thi det ærede Medlem erklærede under den sidste Behandling af dette Lovforslag, at han var overbevist om, og at han troede, at vi Alle vare overbeviste om, at Afskaffelsen af Garnisonstjenesten aldrig i Verden kunde lade sig sætte igjennem. Med en saa positiv Erklæring kan man jo nok begribe, at det er kommet bag paa det ærede Medlem i allerhøjeste Grad, at der ikke alene er blevet stillet Forslag derom, men at der endog er god Udsigt til, at Forslaget vil kunne sættes igjennem. De Herrer maa jo erindre, at dette ikke er Smaating. Det dreier sig ikke alene om den principielle Opgivelse af Garnisonstjenesten, men om en Beparelse, der svarer omtrent til Halvparten af hele den forfatte Vintertjeneste. Det er ikke mindre end 165,000 Tjenestebage af Vintertjenesten, som afskaffes, og naar hele Vintertjenesten udgjør ialt 360,000 Tjenestebage, ville De altsaa se, at det med Rette kan siges at være omtrent Halvparten af hele Vintertjenesten, som dette Lovforslag afskaffer. — Det ærede Medlem søgte at gjøre Kapital af, at vi havde indskrænket Antallet af tjenstgjørende værnepligtige Befalingsmænd og mente, at vi der vare i absolut Modstrid med vort tidlige Standpunkt. Ja, jeg vil tilstaa, at vi i saa Henseende ikke have fulgt det ærede Medlems Exempel, som har ladet de tjenstgjørende værnepligtige Befalingsmænd blive staaende i sit Forslag, medens han dels allerede har udvidet de faste Kadrer og dels maatte være sig bevidst, at han under de følgende Forhandlinger maatte komme til at udvide dem meget mere. Vi have indset,

at det at give baade i Pose og i Sæk var der ingen Mening i, men vi ere os fuldt bevidste, at naar vi ere gaaede til en væsentlig og stor Udvidelse af de faste Kadrer, er det en Indrømmelse overfor vore Modstanderes Standpunkt. Vi have ikke anset en saadan Udvidelse for fuldt nødvendig, men vi erkjende det Berettigede i Kravene fra Hærens Side og have høiet os derfor. En Følge deraf er naturligvis ogsaa en væsentlig Indskrænkning i de tjenstgjørende værnepligtige Befalingsmænds Antal — vel at mærke de tjenstgjørende — thi ellers vilde Sagen vore op til at være af en saa stor finantsiel Betydning, at det vilde komme over alle Grændser. Vi ere os fuldstændig bevidste, at her foreligger en Indrømmelse, som er stor, og jeg har ikke søgt at lægge Dølgemaal derpaa paa nogen Maade; men at den skulde vore faaledes op imellem Hænderne paa det ærede Medlem, at den vovede til 1,200, 12,000 eller 12 Milioner — jeg veed ikke, hvad Tallet egentlig var, især da det ærede Medlem fik sine ikke-pensionsberettigede Heste med — var dog utroligt. Det er ganske vist meget, hvad vi foreslaa; Tilvæerten i Udgiften udgjør en Beføstning af omtrent 650,000 Kr. aarlig, thi det er det, der fremkommer ved Udvidelsen af de faste Kadrer.

Det ærede Medlem dvælede ved det meget omtalte Billede om Marskalkstaven, og det forekommer mig, at han havde en ganske mærkværdig Opfattelse deraf. Han troede, at denne Tanke lod sig kun udføre, naar alle Soldater virkelig bleve Marskalker. Det vilde vi være overmaade lidet tjente med. Jeg vil sige, at jeg vilde være særdeles glad ved, dersom vi ved den Foranstaltning, vi have foreslaaet, blot hvert 10de eller 20de Aar kunde frembringe et eneste Marskalksemne. Saa vilde der være saa meget naaet, at den Beføstning og Flid, man anvender paa denne Undervisning, vil være rigelig lønnet. Det gælder om at kunne modtage de virkelig dygtige og ivrige Kræfter, der findes i de værnepligtige Befalingsmænds Klasse, og uddanne dem videre, og dertil tror jeg, at den foreslaaede Organisation af Undervisningen ved Officersskolen foreløbig i alt Fald er tilstrækkelig. Vi se desuden, at Tanken mødes med en saadan Beløvilie fra begge Sider, at der er Saab om, at der ogsaa ud af denne Spire vil kunne udvikle sig noget Godt. — Det ærede Medlem slog dernæst paa Muligheden af, at han fremdeles skulde kunne fastholde kun een Gjenindkaldelse. Jeg har hørt dette „kun een Gjenindkaldelse“ spørge af og til i vore Forhandlinger. Det ærede Medlem udtrykte sig ganske vist kun om Muligheden deraf, men ved den ærede Krigsministers Forklaring have vi faaet Spørgsøret frem for høilys Dag. Det vil sige, at der vil kunne være Mulighed for at blive staaende ved een Gjenindkaldelse, naar denne forøgedes til den to- eller tredobbelte Tid. Men saa kom Sagen rigtignok til